

Յօհաննէս Պետիս: Եւ զծնօղսն իմ մարմնաւոր
զհանգուցեալսն առ Քրիստոս: Եւ որք յիշէքդ՝
յիշեալ լիջիք ի Քրիստոսէ Աստուծոյ:

Ի վերջ բանիս աղաչեմ զամենեանսդ ի
Տէր, զընթերցողսդ եւ զօրինակողսդ, զդուզնաքեայ
յիշատակարանիկս գրել անդանդադ, զի գրիցի
անուն ձեր ի գարութիւնն կենաց: Եւ որք ձանձը-
բանանն՝ տապար առ արմին ծառոց գիցի:
Արդարեւ սիրողացդ Աստուծոյ չէ ինչ տաժանելի,
եթէ զձանձրոյթն յետս նահանջիցէք ընդ յանդորր
ուղղի եթէ ջանաս ընթանալ, ոչ ապաքէն
զփուշն պարտիս ի բաց կորզել, զի ագարակ
ծուլից լին է փշօք ասէ Սողոմոն. մի պատճառեր
թէ առիւծ ունի զճանապարհս եւ դայլ՝ զհրա-
պարակս. այլ ճեմեջիք ի վերայ ի ժից եւ քարբից.
այսինքն կոխելով զգորութիւն թշնամւոյն եւ
զծուլութիւնսնորին՝ ողջ լինելով սիրովն Աստուծոյ:

Արդ՝ եղեւ թարգմանութիւն սորին ի
թիւն Քրիստոսի ռէճիե (= 1725) եւ հայոց
ՌՃՀԴ. ի Մեծ մայրաքաղաքս Կոստանդնու
պօլիս. յամի ստրուկ եւ վերջին իշխանութեանս
մերոյ հոգեւորի, ընդ հովանեաւ Սուրբ Աստուածա-
ծին Եկեղեցւոյ:

[Յիշատակ յաւիտենից եղիցի արդարասիրիս,
զի ի համբաւէ չարէ ծուլութեան մի երկեայց
երբեք:] (Այս վերջին տողերը գրչին են):